Ч. 174 (13.413). Львів, пятниця 7. липня 1933. Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чверьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

У кривому зеркалі.

Волинь, початок липня 1933.

I.

Ми не раз уже вказували, що волинські експериментатори, терплячи на кожному кроці поразки й маючи за пять років експериментів — саме „розбите корито“, вживають багато всяких заходів, щоб переконати Варшаву, що на „Шипке спокойно“ й „усе обстоіт благополучно“. Засобами до цього служать, крім устних і письм. докладів, аґентські повідомлення, фотографії з моментів „співжиття“ й усякі імпрези для спеціяльно спроваджених з Варшави достойників. Вживається з цією метою й усяких інших кривих зеркал.

Українська преса подавала вже немало доказів, що всі ці імпрези є звичайною „буйдою“, що зрештою добре надається для самоошукування й самозаспокоєння, а виконавцям цих фокусів-покусів“ можуть служити за засіб не лише для здобуття повсякденного хліба, але й для деяких ощадностей на „чорний день“.

Кілька фотографій інтеліґентів, що задля посади підуть усюди й дадуть себе фотографувати з усіх сторін; кілька — за пять років — просвітянських хат у найтемніших селах; десяток-два сільських дядьків, що з ріжних особистих міркувань бувають на ріжних імпрезах і т. д. — це ніякий доказ успіху.

Не статисти імпрез у ріжних виглядах говорять про положення на Волині, а настрої населення. А хто з тих варшавських достойників був на селі, хто бачив ці настрої, чув, що каже населення, та довідався, як воно відноситься до українських „фокусників“ та їхніх імпрез? Не бачили обличчя українського села не лише варшавські достойники, але й місцеві, тому й самі вірять „певним фокусам-покусам“.

Але це вже справа тих, яким фокусники підставляють криве зеркало й дають бачити в ньому волинську дійсність.

II.

Дня 14. червня Луцьк відвідав голова ББ с. Славек. Місцеві експериментатори напружили всі сили, щоби показати йому нашу дійсність і свою роботу у вигідному для них вигляді. З цієї нагоди влаштовано цілу низку інсценізацій: засідання посольської репрезентації Волині“, вечір у „Рідній Хаті“, представлення ріжних „кам'яних людей“, „Вечорниці“ Ніщинського, концерт, чай.

Вся ця інсценізація мала бути доказом, що український нарід „співпрацює“, бо зібралося кількадесять „заробляючих“ людей, говорили, слухали, дивилися й пили чай. Вартість цього доказу „волинської правди“ аж надто очевидна.

Другим доказом цієї „волинської правди“ (таку власне правду винайдено тут і офіційно її проголошено) мали бути промови. Звичайна річ, що кожний, хто повірив у користь для українського народу, від усіх тутешніх експериментів і „волинської правди“, мусів ухопитися за ці промови, щоби довідатися з них, що доброго вже зроблено для українців і які ще благодаті мають посипатися на волинські українські маси?

Та діється давна річ: кожний з „вірних“ ідеї „співпраці“ перебігши зором відпусковані промови, протирає очі, морщить й робить квасну міну, не зважаючи на дуже солодкий їх тон. У цих промовах про потреби українського народу нема ані слова. Замісць конкретних питань життя — патос і абстрактні візії якоїсь нової доби, нових відносин, нової правди, позбавлених найменшої реальної форми.

Ще таких метафізичних промов Волинь не чула навіть з уст місцевих експериментаторів і „фокусників“.

— А всеж таки у них щось сказано — скаже читач.

III.

Голова ББ п. Славек у своїй промові сказав:

„Замісць того, щоб сперечатися про речі, варто знайти те, що може бути спільною метою і до реалізації тої спільної мети об'єднати свої зусилля. Це вже буде... єдино гідним людини здобуванням нових цінностей у житті. При такому засобі реалізації спільних замірів повстає... взаємне довір'я, трошки якоїсь правди, що звязує їх на вищому моральному щаблі життя“.

Кажучи далі, що серед багатьох маловірних „ступнево збільшується й росте число тих, що стають до спільної роботи“, промовець зазначає, що це „наставлення“ „веде до гармонійної співпраці людей, не зважаючи на такі великі ріжниці, як ріжниці національні чи ріжниці віри“... і тут на Волині... починає накреслюватися нова ера співжиття“.

Які конкретні висновки зробив би для себе український селянин з наведених слів? На що після цього він міг би надіятися, прагнучи рідної школи, вільних виборів, вільного культурно-освітнього й господарського розвитку, належної йому ролі в самоурядуванні і т. д.? Здається, жадних, а то й неґативні. Одно він би міг ствердити, що, очевидно, інсценізація „співжиття“ й добрих наслідків експериментів переконали голову ББ, що на Волині таки настає „нова ера“. Тому він і каже: „Через те не слід ставити під сумнів обраного нами шляху“.

Про пекучі реальні потреби українського народу сказано лише:

„Прагнемо, щоби заспокоєння потреб і будування істоти нашого життя реалізувалося *спільними зусиллями*“ (підкреслення наше).

Ці два останні слова українське громадянство зрозуміло, як новий присуд українській національній окремішности, як заповідження нової хвилі утраквізації: спільної школи, спільної господарки, спільного національно-культурного життя і т. д.

Що на це можна сказати? Хіба поставити запитання: „Чи є у світі нація, яка погодилась би на зречення своєї окремішности й права будувати своє життя власними руками й згідно з своїм національним духом та своїми ідеалами?“

Оскільки нам відомо, українські маси (крім поодиноких темних осіб) так власне задивляються на своє національно-культурне й економічне будівництво. Звідси їхнє різко-неґативне й непримириме ставлення до всіх волинських експериментів і утраквістичних „правд“.

Звідси й висновок, що й друга пятилітка таксамо збанкротує, як і перша.

Про інші промови й биття у літаври місцевої рептильки задля заробітку — говорити не будемо.

Доки буде істнувати тут криве зеркало, ніхто, очевидно, з варшавських достойників волинської правди в дійсному вигляді не побачить. Та ми певні, що якби й побачив, то все одно своєї політики не змінив би.

Senex.

Руїнники!

У відповідь варшавському „Слову“ і львівському „Русскому Голосові“.

Лемківщина має стати на думку польських чинників тереном нової „регіональної“ політики, яку вже від кількох років переводиться на наших північно-західних землях, але без ніякого успіху. З тією метою піддержується „варшавське“ православіє та його носіїв, недобитків-москвофілів, які провалившись з його поширенням, підготовили цією кириною лише ґрунт під комунізм, розбурхавши брехливою демагогією пекуче соціяльне питання серед бідних лемків, щоби перетягнути їх на православіє. Тому варшавське „Слово“ (ч. 46), офіціяльний орган митрополита Дениса, сильно обурюється на „Діло“, закидаючи нам неправду і домагається від нас навести бодай один конкретний факт на підтвердження нашого закиду.

Ну щож! Ми можемо навести не один факт на те, що „темних лемків перетягали несовісні агітатори на православіє брехливими обіцянками „поділу церковної землі“, але цілу низку таких фактів. Одначе покищо будемо скромні і пригадаємо варшавським православним катонам зі „Слова“ про подвиги батюшки Грицая, який підчас горячки з православієм у роках 1926/27 ділив церковну землю між лемків у Святковій Великій та Свіржовій Руській, обох селах ясельського повіту. А може пани зі „Слова“ заперечать і скажуть, що такого „ревного місіонаря“ православія, як батюшка Грицай взагалі на Лемківщині не було? Радимо тепер редакторам „Слова“ приїхати туди до цих двох сіл, а там почують дещо більше від збаламучених лемків несовісними агітаторами у роді батюшки Грицая. Цим лемкам уже спала з очей полуда і тепер вони цих панів дещо інакше привиталиб. Про інші „подвиги“ цього батюшки Грицая навіть не згадуємо, бо кожна чесна людина не має для таких одиниць взагалі слів осуду за їх „моральну“ поведінку. Тому можна „червонітись“, але не за „Діло“, лише за таких своїх „душпастирів“. Правда, що протоєрей Криницький перейшов скоріше на православіє як у 1926/27 р., бо ще в Росії, після своєї утечі туди підчас війни. Алеж це в нічому не зміняє суті справи, лише підтверджує наш закид, що „священники-москвофіли“ вже перед війною, утотожнюючи свою „русскість“ із російським православієм, підготовляли майже поголовно ґрунт між своїми парохіянами під православіє і самі навіть при зміні політичної констеляції змінювали свій обряд.

А щож на це скажуть панове редактори з „Р. Голосу“ і „Землі і Волі“? Вони, бачите, викручуються сіном і лають „Діло“. Одночасно редактори з „Землі і Волі“ на наші конкретні закиди не дають відповіди, лише закриваються тим фактом, що, мовляв, „більшість русских священників“ уже небіщиками і нині не можуть боронитись перед тяжкими закидами за свою діяльність на Лемківщині. Їхню шкідливу діяльність для лемків виявило вже само життя, а зрештою про їхню теперішню кирину на Лемківщині історія видасть свій справедливий осуд. Не можна теж заслонюватися такими безсумнівними фактами, що не всі „священники-москвофіли“ покинули свій обряд, бо ми такого закиду не видвигали. Зрештою смерть обох православних батюшок Сандовича і Гудими, які впали з рук озвірілої австрійсько-мадярської солдатески в 1914 р. не кладе ще на їхню передвоєнну діяльність недоторкаємого „табу“. Навпаки! Саме вони поповнили злочин перед лемками, тому, що своєю діяльністю при мовчазливій піддержці священників москвофілів підготовили ґрунт під теперішне „варшавське“ православія. Наслідок тієї їхньої „праці“ і теперішньої кирини вже бачимо.

Коли агітатори православія, розбурхавши серед бідних лемків, пекуче соціяльне питання з поділом церковної землі, а не обділивши лемків землею, підготовили ґрунт під безбожництво і комунізм між молодю, то москвофіли те

тер своїм „лемківським букварем“ підготовляють грунт під нову шкільну екстермінаційну політику на Лемківщині. Мало того. Вони ще й самі таки власними руками, на радість своїх опікунів, беруться переводити цю нову шкільну політику в життя. Щоби лише втриматись за всяку ціну на поверхні життя та зберігти за собою вплив на гордих лемків, вони заграють на їх амбіції і намагаються тепер вмовити у лемка окремішність від українського народу. З тією метою москвофільські політики зпід стягу РСО на Лемківщині, д-р Орест Гнатишак та „спец“ від „лемківського букваря“ М. Трохановський, сподіються приєднати до своєї злочинної акції на Лемківщині ще й американських лемків, переконавши вже про доцільність нової шкільної політики на Лемківщині редактора москвофільської „Правди“ у Філядельфії д-ра Пиша, який саме тепер, обїзджаючи Европу заїхав і до рідної Лемківщини, спинившись перед дальшою своєю поїздкою до СРСР. Тому вже незадовго будемо свідками злочинної кампанії серед лемків в Америці за моральною і матеріяльною піддержкою для москвофільських банкротів на Лемківщині. Одначе цю нову їхню кирилицю зліквідує само життя і відродження лемків вже не спинить, лише приспішить гін до зросту національної свідомости та міцнішого обєднання зі своєю нацією. Це радісне для нас явище вже можна серед лемків заобсервовувати.

А ганебну кирилицю з „лемківським букварем“ осудять самі лемки так, як це осудив уже покищо один чесний москвофіл. Ось коли М. Трохановський звернувся з проханням до „руського“ учителя, який з приводу недуги не вчить і сидить у брата, щоби помогти йому зладити „лемківський буквар“, цей заявив, що до діла „Каїна і Юди“ своїх рук не приложить, хочби йому далі прийшлося проживати на ласці брата. (j-r)

Партійна чистка в УСРР. та її наслідки.

Постишев проводить чистку на всіх фронтах українського життя

Орган Центрального Комітету Комуністичної Партії більшовиків України (КП(б)У) „Комуніст“, що появляється у Харкові приносить у числі з 2. липня ц. р. передову статтю про чистку партійної організації на території УСРР. У тій статті читаємо між іншим дослівно таке:

„По чотирьох областях України — Донецькій, Київській, Одеській та Винницькій — розгорнулася чистка парторганізацій. Уже перший досвід наочно доводить величезну політичну вагу її, як могутнього важеля подальшого ідейного та організаційного зміцнення партії, піднесення її боєспроможности. Чистка підносить пильність, активізує роботу кожної партійної ланки, кожного комуніста зокрема, навколо бойових завдань партії. Ці завдання для української партійної організації полягають у тім, щоб, закріпивши й розвиваючи перші дійсні зрушення, — остаточно ліквідувати відставання України в сільському господарстві, найкраще зібрати урожай, цілком і на строк виконати хлібоздавання, подолати недозволене відставання вугільної промисловости Донбасу та металюргії.

„Наука відставання України, ряд серйозних прорив у роботі української партійної організації з винятковою силою й прозірливістю, викритих т. Сталіним на січневому пленумі ЦК і ЦККВКП(б) — найвиразніше доводять, що „притуплення більшовицької пильности щодо клясового ворога — ось найважча за своїми наслідками провина партійних організацій України. У цьому основна докорінна їхня помилка“. (П. П. Постишев). Перебіг перших днів чистки на Україні ще й ще раз потверджує правильність цього висновку.

Викритий в перебігові чистки стан партосередку ВУАН (Київ), винницького облЗУ, факт зухвалої, шахрайської вилазки буржуазних переродженців і опортуністів в одеському облзернотресті й т. ін. найпереконливіше свідчать, як, користуючи з притуплення й втрати клясової пильности в ряді наших організацій, до партійних лав пролізли куркульські недобитки, петлюрівці й інша наволоч. Прикриваючись партійним квитком, діючи „тихою сапою“, намагалися вони послабити диктатуру пролетаріяту, підривати колгоспне будівництво, спрямовувати культурний процес на буржуазно-націоналістичні рейки.

„Повчальну з цього погляду науку мають зробити всі наші організації з чистки партосередку ВУАН. Найвищий заклад радянської науки на Україні клясові вороги намагалися перетворити на цитадель націоналістично-буржуазної „науки“. Всі ці Артемські, Левіцькі, Камишани, Кіндрати, Шурани — вороги партії, заїклі апологети націоналізму й агенти Єфремових, пролізши до партії, прикрившись партійним квитком, шкодили соціялістичному будівництву, перекручували марксо-ленінську теорію. А деякі комуністи, керівники, поставлені партією керувати роботою ВУАН, очолювати перебудову її, натомісць перетворилися на хвостики буржуазних націоналістів, які в щільній спілці з великодержавними, реакційними елементами ВУАН, намагалися зривати, зводити на нівець і ту велику позитивну роботу, що її на засадах марксо-ленінської теорії провадили і провадять справді чесні, радянські наукові працівники.

„Не менш яскравий приклад підривної діяльности ворожих елементів, що пролізли до партії, виявила чистка винницької облЗУ. Такі „комуністи“ із винницького облЗУ як Березка (зав. відділу землевпорядження), Гребельський (зав. кадрами) всією своєю практикою обстоювали інтереси куркуля й шкодили колгоспному будівництву. Ще виразніший факт буржуазного переродження викрито в одеському зернотресті, де керівники „комуністи“ (Залогін і ін.), оточивши себе колишніми поміщиками, офіцерами, стали на шлях обдурювання партії, пролетарської держави, свідомо применшували показники врожайности, перебільшували кількість нібито загинулої озимини у радгоспах, щоб зірвати хлібоздавання. Факт такого самого переродження викрито цими днями на макіївському металюргійному заводі, де зграя спекулянтів розкрала на сотні тисяч крб. товарів, призначених на робітниче постачання, підбивши на участь в цьому деяких комуністів із проводу ВРП і навіть макіївського МПК (зав. оргвідділу Мишаної).

„Всі ці факти доводять, що розвязання бойових завдань, які стоять перед українською парторганізацією, супроводжується й супроводжуватиметься шаленим опором клясово-ворожих елементів“.

Коли хто цікавий, як виглядає та чистка у „цифрах“, то для такого наведемо для прикладу підсумок теперішньої „чистки“ у 7-ми районах винницької округи. Там провірили партійну „благонадьожность“ 905 членів. Викинули з партії 164, а 101 „перевели“ з членів партії до кандидатів. З кандидатів „перевели“ до співчуваючих 84 членів.

Наслідки тієї основної „чистки“ такі, що найзавзятіше переводять „чистку“ між членами КП(б)У таки самі члени КП(б)У, яких наділяє довірям і повновластю в тому напрямі п. Постишев.

Не рискуйте!

Італійська ескадра гидроплянів мала відлетіти ще в середу до Ісляндії, але мряка перешкодила цьому. Крім цього Муссоліні вислав до ген. Бальбо таку телєграму: „Не рискуйте! Лет має на меті досліди, а тому не наражуйте, протягом чи його, людського життя“.

Серед летунів ескадри є 16 таких, що вже пролітали Атлянтик. Кількох з них має по 15, наймолодші по 4 роки летунської служби за собою.

„Зрадники“ гітлєризму.

БЕРЛІН, 5. 7. ПАТ. Заступник мін. вн. справ Пфундтнер заповів у публичному відчиті, що в найближчих днях будуть провідники німецької соціял-демократії, що перебувають за кордоном, визнані зрадниками окремим законом і з німецького громадянства їх виключать. Небаром судитимуть теж підпалячів райхстаґу та присудять на смерть на шибениці. Пфундтнер заповів теж, що громадянство поодиноких країв Німеччини знесуть, а заведуть одно німецьке громадянство, якого можна буде дослужитись тільки працею.

———o———

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 7. ЛИПНЯ 1933.

Д-Р ЗЕНОН КУЗЕЛЯ.

Богдан Лепкий

у Німеччині

(ЛИСТОПАД 1915 — ЛЮТИЙ 1926.)

Промова на Святочній Академії в „Українськім Науковім Інституті“ в Берліні.

Українська кольонія у Німеччині не може пропустити ювилею Богдана Лепкого, щоб не згадати його заслуг, які він поклав для української справи на німецькому терені. Коли інші віддають сьогодні належну честь його талантові, то наша кольонія, хоч і як вона вже невелика, звязана зі заслуженим ювилятом ще й безпосередніми, близькими нитками: таж добрих десять літ свого життя провів він у Німеччині, зокрема в Берліні, працюючи невтомно, з повним запалом та ще повнішим серцем, для нашої спільної, однаково усім нам дорогої української справи та вибиваючи на всьому глибоку та виразну печать свого небуденного духа. Тай чи замикався він у своїх кімнатах, щоб оддалеки від людей, світового гамору та злоби дня віддаватись своїй творчій праці, а віддавав себе цілого для загальної праці на послуги широкому загалові.

Ледви 7 літ ділить нас від тієї незабутньої хвилини, коли ми в широкому гурті прощали його з відїздом до краю, хоч і не на рідну землю, і неодин з нас бачить ще й сьогодні свіжі сліди його плодотворної роботи, пригадує собі живо його милу постать, відчуває досі неописаний чар його особи, переживає у споминах солодку й зворушливу розкіш його западаючого в душу й запального слова, що так і плило з його чистої, для всього рідного відкритої і добром налитої душі. Б. Лепкий наче живий стоїть перед нами усіма, що мали щастя з ним разом бути та працювати, залишивши нам, покинутим на далекій чужині, непоминаючий спомин кращих переживань, ідеальних і чистих мрій та плянів і спільної народньої праці, в якій він був для нас усіх, молодших і старших, провідним світлом і палким огнем у часах розгону, а цілющим бальзамом у часах пізнішого прибиття та розбиття. Але молодша генерація й молодша еміграція в Німеччині не зазнала Лепкого й тому, як один з близьких свідків всесторонньої праці ювилята в Німеччині, постараюся додати короткий загальний огляд найважніших етапів його діяльности.

До Німеччини приїхав Лепкий підчас війни, в листопаді 1915 року, запрошений „Союзом Визволення України“ для культурно-освітньої праці між полоненими українцями у Німеччині. „Союз Визволення України“, на чолі якого стояли великоукраїнські еміґранти Володимир Дорошенко, Михайло Жук, Маріян Меленевський та Олександер Скоропис-Йолтуховський взяв був на себе дуже важке й відповідальне завдання: використати війну, щоб здобути Україні незалежність. Для осягнення тієї мети Союз крім політичної та пропаґандивної роботи в центр. і невтральних державах повів широку організ. та освідомну працю серед українських бранців із колишньої Росії, яких після довших заходів вдалося згуртувати в окремих українських таборах, в Австрії у Фрайштаті, а в Німеччині, завдяки енерґійним заходам Скорописа-Йолтуховського аж у трьох чисто українських таборах у Раштаті (в Баденщині), в Вецлярі в зах. Німеччині та в Зальцведелі недалеко Берліна, а крім цього ще й у деяких мішаних таборах східньої Німеччини (як Ґубен, Шпроттав, Тухель, Штарґарт і т. д.). Зчасом повстав іще офіцирський табор у Ганновершен-Міндені коло Касселя та окремий пропаґандивний відділ у Білій на Підляшу, де під кінець війни зосереджувалася культурно-просвітна й національно-освідомна праця на визволених північно-західних теренах України. В усіх тих таборах і відділах пробувало до 200.000 бранців українців з усіх сторін нашої широкої України, навіть із далеких Туркестанських та Сибірських кольоній. Між ними свідомих українців було дуже мало й Союз узяв на себе велику, геройську працю, приєднати їх для українства та для української державности. Таке велике завдання можна було виконати тільки спільними зусиллями більшого гурта придатних співробітників, що попри відповідне знання всіх ділянок українознавства та техніки пропаґандивно-освідомної роботи малиб також щире серце, ентузіязм до праці й значну дозу самопожертвування.

Одним з перших, запрошених до співпраці, був проф. Лепкий, що радо взяв на себе нелегкий обовязок так званого „члена просвітного виділу“ й цілою душею приляг до нової праці, при якій витривав аж до кінця, аж до закриття таборів і виїзду полонених додому. Проф. Лепкий не завів сподівань Союзу й віддав у таборах великі прислуги українській визвольній боротьбі. Переконаний націоналіст і державник, великий прихильник політичної еманципації нашого пригнобленого й приниженого чужою вже волею селянства, й ентузіястичний проповідник великої цінности нашої питомої української культури, Лепкий з цілим жаром переконаного культурного боєвика кинувся у ріжноманітний, високо-хвилюючий вир таборового життя та старався виповнити його рідним, національним змістом. Своїми прегарними гарячими промовами й цікавими викладами з української історії, літератури й культури, що захоплювали наших полонених гарною формою й цікавим змістом, будив Лепкий приспану національну свідомість між тисячами наших земляків-полонених і причинився більш усіх до освідомлення Раштатського, а особливо Вецлярського табору, де йому довелося прожити від лютого 1916 року аж до кінця 1920 року. Його виклади були дуже ріжнородні, але все однаково цікаві й мали звичайно численну авдиторію, так що в Раштаті йому довелося викладати у великій театральній салі, де 500—1000 дядьків з пильною увагою, а то й з захопленням слухало його палких слів і про „Слово о полку Ігореві“, і про Володимира Мономаха, і про повстання Козаччини, і про Шевченка та европейські впливи на українську культуру.

(Докінчення буде.)

Українці на світовій виставі у Шикаґо.

Програма офіціяльного відкриття українського павільону на світовій виставі у Шикаго.

З американської української преси довідуємося, що відкриття українського павільону на виставі в Шикаго відбулося 25. червня ц. р. Американська українська преса заповідала програму свята відкриття павільону ось як:

„Український Виставовий Комітет уже устаив цілий хід урочистого свята відкриття Українського Павільону, яке відбудеться у неділю, 25. цього місяця.

Свято зачнеться величавим походом, у якім візьмуть участь всі українські чоловічі і жіночі товариства міста Шикаґо. Похід, що складається з кількох тисяч осіб, зачнеться рівно в 3-ій годині від виставової брами при 23-ій вулиці, і відтам вирушить виставовою площею до Українського Павільону, на 39-ту вулицю.

Учасники походу виступлять в українських народніх строях. Жінки, які строїв не мають, виступлять у білих убраннях. Всі учасники походу будуть мати вільний вступ на виставу.

На 4-у годину похід прибуде до Українського Павільону. Там відбудеться церемонія відкриття, яка полягатиме в тім, що дівчинка в українськім строю перетне стяжку, якою на той час буде відгороджений вступ. На цю ролю вибрано Патрицію Сіменович, донечку голови Українського Виставового Комітету. Д-р Мирослав Сіменович, в імени Комітету, оголосить павільон отвореним. Відтак павільон заповниться публикою. В цей час славна капеля під проводом капітана Івана Барабаша, яка складається з 95 учасників, відіграє гучний марш.

Після розміщення гостей, Український Хор міста Шикаго під проводом Юрія Бенецького відспіває „Боже, Вкраїну Спаси". Американських і чужоземних гостей, запрошених на свято, будуть відтак гостити чаем. Пан полковник О. Шаповал виголосить коротеньку промову українською мовою, а пані Олена Лотоцька скаже кілька слів по англійськи.

Зараз потім зачнеться концерт і театральна забава. Виступлять Український Шикаґівський Хор, танцюристи п. Авраменка, капеля капітана Барабаша, знамениті соля, дуети і квартети. Частина програми буде передана через радіо на Нешенал Броккестинґ Компані.

Зараз після концерту, від години 7-ої вечір, зачнеться програма легкої музичної і театральної забави, яка триватиме до пізної ночі. Між іншим виступлять популярні співаки пп. Костелюк і Мирошниченко, з їх цілою трупою.

Частина ресторану буде увільнена на танки і там буде грати прекрасна, вже дирекцією павільону на те згоджена орхестра.

Ціла програма відкриття буде складена так, щоби музика і забава трівала безперервно цілий час від 4-ої години аж до ночі, та щоб її зміст був як найбільше ріжнородний.

Комітет просить усіх українців, без ріжниць, прибути на це велике свято, яке кожному лишиться в памяти як один з найкращих споминів його життя. Комітет просить не лише шикаґівців, але й українців з інших околиць Америки й Канади, які мають змогу приїхати і бути присутними на святі. Вступ на виставу буде вільний всім учасникам походу".

З тієї програми можемо собі вже докладно уявити, що свято відкриття павільону мусіло випасти величаво.

Американська преса.

(Допис з Америки.)

Ню-Йорк, 10. червня 1933.

Коли час до часу появиться вістка про смерть якогось американського „ґазетного короля", то дехто з українців з дива не може вийти, як можливо зробити маеток на журналістиці. Українські ґазети виглядають як та сирітка, що її утримується з конечности в якімсь добродійнім заведенні з ласки милосерних людей. Тому особливий подив викликує в нашого брата згадка про розміри й багацтво американських видавців ґазет.

Щоправда, теперішня американська ґазета цілком відмінна від тієї, що появлялася триста літ тому. Бо такий вік має американський часопис, коли брати під увагу, що початок американської преси коріниться в старій Англії. Ледви появилась перша анґлійська ґазета в 1702 році, а вже в Бостоні, отже в Америці, впродовж двох літ почав виходити тижневик „Бостон Нюз-Леттер". Перший американський щоденник повстав у Філядельфії в 1784 р., а в Ню-Йорку перший щоденник появився щойно в 1833 році. Цей щоденник істнує ще й досі під тією самою назвою „Ди Сан" і дня 3. вересня буде святкувати своє століття.

Початкова американська преса служила чисто купецьким цілям — для поміщення оголошень — і аж з часом почали в ній появлятися поважні новинки, а то й статті. Властива революція в журналістичнім підприємстві довершилася впродовж останніх 40 літ, головно завдяки новим машинам, які почали викидати на ринок тисячі, десятки тисяч, а тепер і сотки тисяч примірників ґазети і зробили її доступною для всього населення. Пресові машини, лінотайп до складання черенок, машина для стереотипування, машина до відбивання в ріжних красках, ротоґравюра для роблення ілюстрацій, телефон, машина до писання, радіо, машина до друку телеграм, а навіть і автомобіль та літак — все мусіло зробити з недавньої отяжілої установи новітній машиновий продукт.

Коли візьмете пересічний американський щоденник у більшому місті, то перше, що ... ковує нашу увагу, це обем ґазети. Берім сьогоднішній „Ню Йорк Таймс". Він величиною паперу вдвоє більший від нашого „Діла", отже треба дві сторони „Діла" на одну сторону американського щоденника. Але то ще не все: друк американської ґазети такий дрібний, як у „Ділі" в „оповістках" чи звідомленнях зі спорту, біржі і т. п. Отже щойно з таким застереженням придивімся обемові ґазети. Нинішній „Ню Йорк Таймс" має 42 сторони, а „Сан" (пополуднева ґазета) має 48 сторін. Але, як візьмете щоденник філядельфійський, вашингтонський, шикаговський чи який інший то завважете, що всі вони до себе подібні. Бо американська преса осягнула сьогодні свій „стандарт" і тому має ті самі новинки, таку саму орґанізацію.

Є три великі кореспонденційні бюра, що достарчають вістей до ґазет. Ці пресові бюра мають своїх кореспондентів по цілому світі і нема цивілізованої території на земнім глобі, де не перебував би постійний кореспондент американської „Ессосіейтед Пресс", чи „Юнайтед Пресс", чи „Інтернешенел Нюз Сервис". З ними разом співпрацює агенція Аваса „бюро Вольфа, „Кенедієн Пресс" і т. п., а також і Польська Агенція Телеграфічна, що має своє бюро в сусідстві „Ессосіейтед Пресс" у Ню Йорку.

Крім телеграфічних бюр є ще пресові синдикати, які висилають готові статті до ґазет. Трапиться визначніший журналіст письменник, його бере синдикат на службу і в той спосіб ви бачите статті з тим самим підписом у ґазеті в Ню Йорку і в Шикаґо і в Сан Франціско. Навіть міські новинки збирає напр. „ґазетярський синдигат в Ню Йорку" і розсилає до всіх щоденників. Таким чином новинку про тусаму подію ви побачите рівночасно в кожній ранішній чи пополудневій ґазеті.

Чим-же властиво відзначається одна ґазета від другої? Загально „Ню Йорк Таймс" уходить за взірцеву ґазету в справах новинок, хоч вона не має найбільшого тиражу. Це тому, що „Таймс" має своїх власних кореспондентів в усіх важніших центрах Америки і цілого світу. Таке напр. вашингтонське пресове бюро нюйорського „Таймс-а" це цілий штаб журналістів, на якого чолі стоїть чоловік, з яким рахується уряд і президент. Коли появиться в „Таймсі" допис вашингтонського кореспондента з його підписом, — а це є в американців правило, що дописувач підписаний, — то ви мусите бути переконані, що в дописі нема ні одного слова, яке не було би дбайливо обдумане, заки його поставлено на папері, а інформації мусять бути фотографічно вірні, бо від такої вістки чи відповідного насвітлювання залежить нераз доля якоїсь справи. Особливо вісти про міжнародні справи, скрутиновані через „ухо голки".

Але американська ґазета це в першій мірі бізнесове підприємство. Заложити тепер свіжу ґазету в Америці це не легка річ. Багато давніх ґазет, що мають уже вироблене імя, мусіли зіллятися з іншими, щоби рятувати своє значіння і свої впливи. А майже кожного тижня приходять вісти про реорганізацію якогось важного щоденника, а часом і про упадок. Тому, що ґазета була в початках засобом розголосу для великих купецьких домів, вона залишилася в засаді такою до сьогодні. Великі департаментові крамниці мають запевнене постійне місце для оголошень кожного дня. Коли візьмете до рук нюйорський щоденник, то ви знаєте, які крамниці в ньому оголошуються. А для написання й уложення оголошень ці крамниці втримують цілий штаб талановитих людей з журналістичним вишколом. Що за ці оголошення ґазета дістає десятки тисячів дол. у місяць, це самозрозуміле. Інакше не моглаб істнувати ні ґазета, ні підприємство. Треба мати все на увазі, що між бізнесовим світом і ґазетярсько-видавничим мусить істнувати якнайтісніше порозуміння. Ґазета, що може виказати свою вартість для суспільности, мусить час від часу виказувати скільки місця на оголошення вона посвятила цього чи того місяця.

Так звані „ланцюхові" ґазетні підприємства це вже правило в Америці. Відомий видавець Рендолф Герст мав 27 впливових щоденників у головних центрах Америки, а таксамо дуже впливовими є щоденники Скрип-Гаверда (їх тепер 25). В той спосіб Ню-Йорк і Сан Франціско можуть бути духово получені. Деякі ґазети друкують тісамі вступні статті, бо вони походять або зпід пера видавця, або написані на його приказ. Це власне спосіб здобування прилюдної опінії в Америці.

Окремо варто заінтересуватися кожним виданням часопису, щоби зрозуміти ту незрівнану журналістично-друкарську техніку, якою власне відзначається американське ґазетярство.

А якби не було до досконалости розвиненої кольпортажі американських ґазет, то не можна би цілком зрозуміти того, як може появлятися кожного дня по шість видань щоденника, що на 48 сторонах друку містить від 160 до 200 тисяч слів і друкується в скількости від 100 до 400 тисяч прим., продаваних по 2 або 3 центи.

Американська преса це справжнє чудо навіть для скептиків. А всетаки давня, старої дати, українська ґазета з ріднього краю, має більше значіння для заокеанського земляка, ніж отся машинова, наскрізь новітня „надпоступова" складниця найріжнородніших новинок, цифр, сензацій і агітацій. **Д-р Семен Демидчук.**

—o—

За пактом 8-ох пакт 5-ох.

Нова сила на овиді Европи.

ЛЬОНДОН, (ПАТ). Бюро Райтера повідомляє, що в Льондоні підписали у вівторок представники СРСР, Чехословаччини, Румунії, Югославії і Туреччини конвенцію, що визначує поняття напасника. Ця конвенція подібна до підписаного передвчора пакту 8-ох; Румунія підписала її вдруге, як член Малої Антанти. Туреччина, що підписала пакт 8-ох сусідних з Радсоюзом держав, прилучилася до неї. Румунська преса відмічує підписання конвенції дуже втішно. Вона вважає, що ця конвенція охопить 10 держав, тобто Польщу, СРСР, Францію, Туреччину, держави Малої Антанти і балтійські держави та створить отак противагу бльокові Німеччини, Італії, Мадярщини і Болгарії.

ЖЕНЕВА, (ПАТ). „Журналь де Насіон" стверджує, обговорюючи конвенції сх. держав, що це дуже гарні документи, які кладуть міцні основи під мир у сх. Европі й на Далекому Сході.

БЕРЛІН, 5. 7. ПАТ. „Льокаль Анцайгер" пише, що пакт 8-ох і 5-ох — це відповідь на пакт чотирьох і має на меті протиставитись ревізії кордонів. Він є теж передпосилкою нового курсу політики Польщі, зневіреної до Франції, що ввійшла до бльоку 4-ох. Якщоб ці конвенції підписали ще й держави Малої Антанти, тоді в Европі буде створений міст Франція-Радсоюз та перегрупування політичних сил, але німецько-радянським взаєминам це не пошкодить.

—o—

Німеччина і Ватикан.

Конкордат підпишуть у найближчих днях.

ПАРИЖ, 5. 7. ПАТ. Віцеканцлер Папен, що мав ще вчора виїхати з Риму, залишився в ньому ще на один день, у звязку з точним обговоренням конкордату та редакцією його тексту. Авдієнція Папена у папи та точний день його виїзду доказують, що німецько-ватиканський конкордат підпишуть ще сьогодні.

—o—

Занепад світової торговлі.

Кореспондент нюйорського „Таймса", Волтер Дуранті, телеграфує з Москви, що торговля Совітського Союзу постійно паде. Привіз до Совітського Союзу виглядав у долярах так: 1930 р. 500,000.000; у 1931 р. — 550,000.000; у 1932 р. — 350,000.000. Звову вивіз виглядав так: у 1930 р. 10,000.000; у 1931 р. — 330,000.000; у 1932 р. — 220,000.000 дол. У 1933 році за три перші місяці до Совітського Союзу привезли товарів за 44 міліони і вивезли за 45 міліонів долярів.

Мистецьке життя.

ЗБУРЯТЬ ПАМЯТНИК БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО У КИЇВІ.

Київська радянська влада зживає заходів перед харківським урядом, щоби знищити широко відомий памятник гетьмана Богдана Хмельницького у Київі, що збудований у 1888 році знаним різьбарем М. Микішиним. Окрім наших відомостей — таку саму вістку подає за радянською мистецькою пресою краківський мистецький журнал „Штукі Пенкне“.

НАШЕ МИСТЕЦТВО НА ЧУЖИНІ.

Як повідомляють польські й французькі газети, у Парижі відчинена тепер вистава польського народнього мистецтва, куди увійшли виключно твори з Горішнього Шлеська і — Гуцульщини. Вистава проходить із великим успіхом і гуцульські вироби викликують захоплення. Це вже не вперше улаштовують такі вистави, де наше мистецтво виступає під фірмою інших національностей. Та в нинішніх часах такі вистави зовсім небезпечні, бо є вже чужинці, що дуже добре розбираються у мистецтві ріжних націй. Всім ясно, що нема більшого культурного пониження, як саме брати чужу культуру і видавати її за свою. Правдоподібно завинили тут впорядчики вистави, бо поважна польська мистецька критика і наука ставляться до нашого мистецтва гідно.

УКРАЇНСЬКЕ МИСТЕЦТВО НА ЧУЖИНІ.

В Льос Анджелес вийшла дуже гарно видана книга про сучасний міжнародній екслібріс, пера Руги Томсон Савндерс. Авторка пише про модерний український екслібріс, зокрема про П. Ковжуна.

Льондонський мистецький місячник „Комерсіял Арт“ в 4 ч. з цього року помістив кольорові репродукції праць нашого мистця С. Гординського.

НОВІ МИСТЕЦЬКІ ЛИСТІВКИ.

Жіночий місячник „Нова Хата“ випускає в найближчім часі 3 листівки в кольорах роботи Михайла Андрієнка-Нечитайла, відомого нашого мистця, що постійно перебуває в Парижі.

БРАК ФАРБ НА УКРАЇНІ.

Від довшого часу на Україні нема ніякого мистецького приладдя, ні фарб, ні полотен, ні паперу. Радянські мистці звертаються до закордонних товаришів, які не можуть найти способу, як їм помогти.

ЗІЗД МИСТЦІВ.

А. Н. У. Мистців і мистецьке угруповання „Спокій“ приготовляють на початок 1934 року зїзд українських мистців. На зїзді обговорять професійні мистецькі питання та низкою рефератів викажуть сучасний стан нашого мистецтва і життя наших мистців.

ВИСТАВА ҐРАФІКИ У ВАРШАВІ.

Т-во Захента у Варшаві визначило свої салі на виставу української ґрафіки на травень 1934 року і запросило організувати її Асоціяцію Н. У. М. Передбачені нагороди, закупи і дипльоми.

ПРО ВИСТАВУ О. ГРИЩЕНКА В ПАРИЖІ.

Вистава нашого мистця О. Грищенка пройшла в Парижі з великим успіхом. Держава закупила до музею „Же де Пом“ одну більшу річ; появилося багато фейлетонів і рецензій у французькій пресі. Незабаром помістимо голоси тієї преси в „Ділі“.

П. К.

Поляки на Радянській Україні.

Цікаві цифри з життя польської меншини в Радсоюзі.

У Радсоюзі живе під теперішню пору близько 1 міл. поляків, що найбільше скупчені на Україні і Білорусі. Очевидно, живуть вони без будьякого культурного звязку з Польщею, а підчинені організаційно ідеї комунізму, затримали тільки свободу рідної мови, може бути для цього, що в ній найкраще проводити пропаґанду комунізму у сусідній Польщі.

На Білорусі мають ці поляки 226 польських народніх шкіл, 31 середніх і 3 „технікуми“, мають теж свій Педаґоґічний Інститут у Мінську, а в згаданих школах вчиться 7.000 польських дітей (50 відс. усіх польських дітей на Білорусі).

На Україні положення поляків краще. Польський елемент тут свідоміший, у польських нар. школах є 37 тис. дітей, а крім цього є високі польські школи — педаґоґічна, медична, механізації хліборобства, техніки збіжевих культур, кооперативна, музично-драматична і т. д. 70 відс. польських дітей вчиться на країні в рідній мові.

На Україні працює теж польський державний театр, що обїздить всі осередки польського життя (Харків, Москву, Минськ, Витебськ) я дає польські вистави з „пролетарською“ ідеольоґією. В Минську приміщену другий такий польський державний театр в будівлі колишнього костела.

Польська меншина має на рад. Україні й Білорусі поважну пресу, очевидно з виключно комуністичною тенденцією. На Україні цих часописів 15, а на чолі їх стоїть щоденник „Серп“, що виходить у Харкові в накладі 18 тис. прим. У Минську виходить другий польський щоденник „Орка“, що має 10 тис. накладу. Начальний орґан польської меншини в Рад. Союзі виходить у Москві під назвою „Трибуна Радзецка“, що має тепер 10-тисячний наклад. Крім цього польські комуністичні письменники видають свій літературний журнал „Культура мас“, поруч якого істнує ще кілька спеціяльних журналів, присвячених жіночим справам, молоді, дитині, боротьбі з релігією і т. д.

Доказом пошани для поляглих героїв є жертва на охорону военних могил українських борців!

І хочуть і не хочуть...

Непевна доля льондонської конференції.

ЛЬОНДОН (ПАТ). Вирішальні кола льондонської конференції не знають, чи продовжувати чи перервати її наради.

Представники европейських держав з паритетом золота заявляються за відложенням конференції. Точний внесок поставив на засіданні предсідників комісій голяндський премієр Колін і мав дістати згоду Бельгії і Франції. Офіційної пропозиції ще нема. Мекдональд і делегати Злуч. Держав застеріглися проти цього внеску.

Шеф американської делеґації Гул відбув довшу розмову з Мекдональдом. Опісля розійшлася поголоска, що делеґація Злуч. Держав не вважає декларації Рузвельта останнім його словом і сподіється дістати від нього нові, точніші пропозиції. Після розмови Гул зателеграфував през. Рузвельтові про стан конференції та просив від американської делеґації нових пропозицій уряду. Розвязку з тим справу остаточного вирішення долі конференції відложено до четверга рано, а до цього часу сподіється Гул дістати відповідь від през. Рузвельта та нові пропозиції Злуч. Держав, що дадуть змогу вести наради дальше.

ЛЬОНДОН, 5. 7. ПАТ. Бюро Райтера повідомляє, що през. Рузвельт вернув до Вашинґтону і передав каблем делеґації у Льондоні нові інструкції, вимагаючи від неї, щоби рішуче не дозволила відложити конференцію. В найближчих 24-ох годинах сподіються в Льондоні нової декларації Рузвельта. „Таймс“ доносить з віроґідних джерел, що конференцію все таки відложать.

Новий зшиток „Української Загальної Енцикльопедії“.

Появився 29-ий зшиток У. З. Е. від ст. 1001 до 1252, від гасла „Україна“ до „Цитрия“. В цьому зшитку находимо велике число українських гасел, що починаються прикметником „український“ (25 українських партій і партійних обєднань, 30 установ і комітетів, 30 товариств, 30 журналів, 10 шкіл тощо). Крім того такі гасла: Українка Леся, Українська Галицька Армія, Укр. Нар. Республика, Укр. Національна Рада, Укр. Автокефальна Церква, Укр. Січові Стрільці, Устіяновичі, Федак, Федорови, Федоровичі, Федорців, Федькович, Фещенко-Чопівський, Филиповичі, Філянський, Франко, Хапевки, Харків, Хвильовий, Хмельницькі, Холм, Холмщина, Холодні, Хомишин, Хруцькі, Цегельські, Цеглинські, Целевичі, Центральна Рада, Центробанк, Центросоюз, — і багато інших. Зі загальних більших гасел такі: університет, увія, Урал, ухо, фашизм, Фалій, фізика, фільм, фільософія, Фінляндія, фотоґрафія, Франція, французька література і мистецтво, функції, хвиля, хемія, хмара, Хорватія, хрестові походи, цвіт, Цезар, цензура, церковна музика, цикль, цикльони й ін. Зшиток прикрашений, як звичайно, великим числом (160) добірних ілюстрацій.

Цього місяця появиться ще останній 30-ий зшиток У. З. Е. до букви „Я“ включно. Від вересня почнуться появляти зшитки з оглядами, що ввійдуть до окремої частини „Україна“ (5 зшитків) у прискореному темпі так, що до кінця цього року вся Енцикльопедія буде закінчена.

На протиалькогольному фронті.

Прилюдна збірка на цілі „Відродження“.

Головна Рада Українського Протиалькогольного Товариства „Відродження“ у Львові повідомляє, що львівське Воєвідство дозволило на прилюдну збірку, на цілі Товариства, в дні 12. липня 1933 р. У той день уповажнені збірщики будуть приймати добровільні пожертви під українськими церквами у Львові на відродженецьку пропаганду.

Головна Рада Т-ва „Відродження“.

ВЕЛИКА ПОВІНЬ НА ПОКУТТЮ.

Безнастанні дощі і великий хмаролім спричинили велику повінь на Покуттю. Найбільше потерпіли від повени полудневo-східні повіти, а в першу чергу коломийський. Прут змінив уже своє русло і залив водою ці землі, які дотепер ще не були під водою. Тому дельожовано населення зі сіл Корнича, Воскресінець і Березова.

НОВИЙ РЕКТОР.

Президент затвердив проф. д-ра Генрика Гальбана на становищі ректора львівського університету, якого вибрано на місце проф. д-ра Хлямтача. Новий ректор урядуватиме через найближчі три роки.

НОВИНКИ

— **Робітня футер Юліяна Глушевського, Львів, вул. Коперника 16. II. пов. Тел. 54-46.**

— **Магазин постелі Р. Джала, Львів, Хорущина 5, поручає: ковдри, матраци по найдешевших цінах. Переробляє ковдри по 5 золотих, матраци по 7 зол.** 31-50

— **Конфіската.** Вчорашнє число нашого часопису було сконфісковане за кілька місць зі статті „По дорозі на Маківку“.

— **Видатний англійський економіст у Львові.** В днях 29. і 30. червня був у Львові видатний англійський економіст і публіцист п. **Тільтман** у товаристві пані **Макогонової.** Гості приїхали з Праги. П. Тільтман пише велику економічну працю про положення селянства в Европі. У цій книжці окремий, великий розділ буде присвячений положенню українського селянства. П. Тільтман приїздив до Львова з метою зібрати додаткові матеріяли до цього розділу у своїй книзі. У тій ціли відбув він низку конференцій з відповідальними керманичами наших господарських установ і зі знавцями нашого сільського господарства. Крім того виїздив він і на село, де знайомився з побутом наших селян. Книга п. Тільтмана появиться в анґлійській мові. Тільтман є автором кількох поважних книг на економічні теми і має в економічному світі на заході широку популярність і повагу.

— **Кульчиці вшанують Кульчицького.** З Кульчиць Шляхотських біля Самбора повідомляють нас, що село приготовляється до відсвяткування памяти в честь Юрка Франца Кульчицького, відомого героя Відня, який в 1683 р. відіграв визначну ролю при обороні Відня переходом турецьких обозів з вістями від команданта Відня Штаремберґа, до кн. Карла Льотаринського, начального вожда німецьких військ. Академія в честь героя потреває два дні 19—20 серпня (два дні свят Преображення і неділя). В програму ввійдуть святочні промови, два реферати, співи, деклямації, вистава і рецитації виняткiв з повісти проф. Филипчака п. з. „Кульчицький герой Відня“. Свято розпічне молебень на тім місці, де стояла хата Юрка Кульчицького. На тім місці здвигнений буде хрест з написом: „Тут уродився Юрко Франц Кульчицький 1638 року, оборонець Відня“. На свято запрошують кульчичани всіх своїх сусідів і делеґатів усіх читалень „Просвіти“ в краю.

— **Українська орхестра на виставі в Шікаґо.** 16. червня в Українськім Павільоні на Світовій Виставі в Шікаґо виступив капітан Іван Барабаш з орхестрою з 95 музик. Звуки, майстерно виконаних клясичних композицій, притягали до українського павільону численних гостей. Орхестра з Геррісон Гай Скуль, якою він проводить, добула собі протягом трьох літ, від 1930 до 1932 р., першу нагороду між орхестрами міста Шікаґо, а в 1-м році дістала 1-ше місце між орхестрами всієї Америки. Вона відіграла в українському павільоні кусник з „Коля ді Рієнці“ Вагнера, „Прелюдію“ Ліста і кілька прегарних маршів. Публика була в захопленні і безнастанно обдаровувала нашого славного диригента як і всіх виконувачів, щирими довгими оплесками. Виступ Барабаша був шляхотним жестом, бо не зважаючи на численні і добре гонороване запрошення, які ця знаменита орхестра дістає з усіх боків, він вивів своїх хлопців в українськім павільоні зовсім безплатно, не жадаючи жадного за це гонорару.

ҐЕН. БАЛЬБО ЛЕТИТЬ ДАЛІ.

ЛЬОНДОНДЕРІ, 5. 7. ПАТ. Нині в год. 1-ій пополудні відлетіла ескадра італійських гидроплянів до Ісляндії.

ЛЬОНДОН, 5. 7. ПАТ. Перед дальшим летом до Америки ген. Бальбо студіював совісно метеорольоґічний бюлетень.

СТРАХ БІЛЬШОВИКІВ ПЕРЕД НІМЕЧЧИНОЮ І ЯПОНІЄЮ.

ЛЬОНДОН, 5. 7. ПАТ. „Таймс" обговорюючи пакт 8-ох держав, який підписано в Льондоні, стверджує, що його вістря спрямоване проти двох держав, себто Німеччини і Японії. Якщоб СРСР попав у конфлікт на Дал. Сході, тоді вже не буде боятися, що західні сусіди використають цю догідну ситуацію. Одночасно сусідні держави Німеччини на випадок конфлікту з гітлерівцями не лякатимуться, що СРСР використає їхній конфлікт для себе. Тому пакт 8-ох на думку „Таймса" зміцнить лише мир в Европі.

— **Темна хроніка.** До бюр міської різні у Львові вломилися невідомі злочинці, розбили касу і забрали 10 тис. зол. — На полі біля с. Кунин жовківського пов. найшли трупа 52-літньої Олени Садженищі, яку невідомий тип вбив, стрілнувши до неї двічі з кущів. — В Печеніжині викрили тайну робітню рушниць і набоїв до них та арештували 5 „фабрикантів". — Біля Радомишля наскочив постерунковий на хлопців, що йшли красти конюшину, а ці побили його так, що його безпритомного відвезли до лічниці.

— **Віцеміністрові фінансів займили хатню обстанову.** У Варшаві викликала велику сензацію екзекуція в мешканні віцеміністра скарбу проф. Козловського, що ще підчас свого побуту у Львові завинив був львівському скарбовому урядові невеличку квоту за маніпуляції підчас визначування податку, обчислену вже після того, як він виїхав зі Львова. Львівський уряд вислав за віцеміністром екзекуційну карту до Варшави, але столичне адресове бюро відповіло, що такого пана не знає. Щойно скарбова палата Варшави дослідила, що віцеміністр є в місті і мешкає саме в її будинку! Дня 14. червня в мешканні міністра звився коморник і перелякався, довідавшись, де він, а міністр, якого повідомили про його появу, заплатив негайно цілу належність.

— **5.000 зол. змололи на січанці.** В підваршавському селі Бихава мешкала з дочкою емеритка Мацейова. Вона складала гріш до гроша і в тайні перед дочкою ховала паперові гроші у машинці до мяса. Оноді дочка Мацейової принесла з міста мясо і хотіла зробити для матері несподіванку — січанці. Перемолола мясо, але коли надійшла мати і застала, що дочка миє вже машинку — зімліла. Дочка змолола на січанці і 5 тис. золотих у банкнотах, які вона ховала у машинці, не завваживши цього.

— **Ріжні вістки.** Тимчасові підсумки конскрипції в Німеччині нараховують в цій державі 65.3 міл. населення, тобто на 2.7 міл. більше, як у 1925 р. і 2.5 міл. менше, як перед війною. — Біля Губич пов. Борислав хотів шофер таксівки ч. 26 з Дрогобича переїхати через ріку Гнисьменицю і почав потапати. Прикликана вогнева сторожа ледви вирятувала пасажирів самоходу. — З наказу уряду розвязали у Німеччині партію католицького центру та народню. — Радянський уряд почав переговори з державою Манджу-Го, якій хоче продати свої права до східно-китайської залізниці за 210 міл. рублів золотом. — В Бабичах під Перемишлем втонув у Сяні 17-літній ґімназист Ґерне з Варшави. — Поспішний поїзд на шляху Мадрид-Ліссабона зійшов з рейок; 30-кілька ранених. — Підчас маневрів японської армії на стоках гори Фуджі багато вояків дістало соняшний удар; 7-ох померло, 30 смертельно і 160 легко недужих. — У південно-східній частині Кореї від хмароломів настали такі повені, що 35 осіб потонуло, богато ранених. — Син американського міліонера Джона Рокфелера виїзджає на студії до Мінхена.

— **Кріза в Армії Спасення.** Відома гуманітарна орґанізація Армія Спасення переживає теж крізу. За впливи в ній змагаються не тільки дві сестри, дочки основника Армії 50-літня Катерина і 65-літня Ева Бат, але й американська секція Армії, на чолі якої стоїть згадана Ева, намагається відскочити від англійської централі, застерігаючись теж проти „династичного" панування в ній Батів. Словом, демократичні настрої, що зявилися вперше біля домовини абсолютного „ґенерала" Армії, просякають щораз глибше і в цю орґанізацію.

— **Більшовики і церква.** Серед російської еміґрації істнує аж три православні Церкви, на чолі яких стоять митр. Евлогій, митр. Антоній та митр. Елевторій з Ковна, що визнає над собою владу московського митр. Сергія, підчиненого радянському урядові. Як повідомляють російські часописи, парижський еп. Венямин виїздить до Зл. Держав, а на його місце має прибути з Москви б. тверський епископ Серафим, що до цього часу буде висвячений митрополитом. Еп. Серафим був колись старшиною російської армії, потім пішов у монастир і визначився красномовством та теольоґічним знанням. Більшовики сподіваються, що він не захоче вернутися вже до Рад. Союзу і щоби забезпечитись від цього, затримали в Москві заручницею його рідну сестру.

— **Продав свого трупа за 100 тис. долярів.** Німецький астрольоґ Дамус продав якомусь вченому з Америки свого трупа за 100 тис. дол. Цей учений шукатиме в мізку астрольоґа пророчого звою, що дозволяє Дамусові ставити відомі гороскопи. В розмові з журналістами заявив Дамус, що хоче дожити 50 р. життя, коли дістане зачетом 25 тис. дол., а останніх 75 тис. дол. запише людині, яка зєднає собі повне його довіря.

— **Смілливий робітник.** В бельґійському місті Лювені вмуровано у знищеному німцями підчас війни й опісля відбудованому університеті плиту, на якій напятнували варварство німецької армії в Бельґії. Ця плита була образою для національних почувань німців а теж і прихильних Німеччині флямандців і тому фляманський робітник Маррен розбив її два роки тому молотом. Плиту відмурували, але рік пізніше Маррен розбив її знову, а оце місяць тому третій раз і врешті його на цьому прихопили. Маррен станув перед судом, признався гордо до вчинку, заявив, що вважав це своїм патріотичним обовязком і дістав рік вязниці.

— **Новий американський амбасадор у Польщі.** Америка післала була як амбасадора до Польщі спершу фабриканта капелюхів Стетсона, відтак фабриканта авт Вілліса, а тепер посилає власника різні худоби Кюдая (Кудаги) з Мільвокі, стейту Віскансін. Польські ґазети в Америці пишуть про нього, що він був раз день чи два дні у Варшаві в 1913 році, як ще Варшава була під Росією, „отже знає історію Польщі". Але він всеодно питається поляків у Мільвокі, яке там у Варшаві підсоння, чи дуже зимно, і чи можна розмовитись по англійськи або по французьки. Кюдай дуже любить полювання. Тому 5 літ їздив полювати на диких звірів в Африці. Тому дуже втішився, як йому сказали, що і в Польщі зможе полювати на диких звірів. До Варшави виїде амбасадор Кюдай імовірно при кінці липня.

— **Помер російський православний епископ.** У Ню Йорку помер наслідком удару крови російський православний епископ Аполінарій, який приїхав до Зл. Держав на доручення російського еміґрантського синоду з Европи вже після більшовицького перевороту. Він мав бути помічником митрополита Платона, але перед кількома роками йому віддали керму російської православної церкви в Північній Америці. Через те прийшло між обома до конфлікту. Саме тепер якраз це напруження ще погіршилося, тутешніх російських епископів до злуки з московської синодальної церкви для приєднання тутешніх російських епископів до злуки московським патріярхом Сергієм. Можливе, що зірвання митрополита Платона з патріярхом потрясло умом Аполінарія так дуже, що він нагло помер.

— **Осторога.** З Мільна повідомляють, що якийсь Іван Батіг зі Львова продає в Мільні й околиці образи буцімто на мальовання катедри св. Юра у Львові. Звертаємо увагу Всечесного Духовенства і всіх вірних, що Архикатедральний Уряд Парохіяльний просить про збірки тільки священиків і безпосередньо до рук священиків. Ніяких інших посередників Архикатедральний Уряд Парохіяльний до якихнебудь збірок не уповажнив, не висилав і не висилає. Звертаючи на це увагу, прошу таким жертводавцям нічого не давати, а негайно віддати їх в руки поліції за ошуканство. — Від Архикатедрального Уряду Парохіяльного св. Юрія. У Львові, дня 4. липня 1933. о. **Леонтій Куницький, парох.**

— **На будову нагробника І. Франка** за час від 15. травня до 1. липня ц. р. через Центробанк зложили в зол.: Філія „Просвіти", Бережани 30.50, Філія „Просвіти", Стрий 15, Т-во Кредит., Комарно 5, Ревіз. Союз Укр. Кооп., Львів 25, Народний Дім, Дрогобич 50, Чит. „Просвіти" Заріче 2, Нестор Майбук, Сокаль 20, Філія „Просвіти", Сколе 18.10, Укр. Кооп. Банк, Броди 10, Укр. Кооп. Банк, Грималів 15, Філія „Просвіти", Радехів 20, Анна Дембицька, Заліщики 10, Василь Бараник, Заліщики 2, Віра Будзинська, Заліщики 2, Микола Глинський, Заліщики 2, Марія Стажинська, Заліщики 2, д-р Р. Стефанович, Заліщики 2, суддя Денис Ястрембський, Заліщики 2, д-р А. Винницький, Заліщики 1, Василь Волошанський, Заліщики 1, д-р М. Долинський, Заліщики 1, Алекс. Кручкевич, Заліщики 1, Алекс. Жолевич, Заліщики 1, Федір Сухерко, Заліщики 1, Теофіль Рудницький, Заліщики 0.50, д-р Сліпий Родіон, Струсів 5, Сагайдак Олена, Лани 1.95, Філія „Просвіти", Галич 10, Філія „Просвіти, Солотвина 5, Укр. Каса, Долина 5, Філія „Просвіти", Перемишль 23.80, Анна Заліщук, Прислуп 3, Укр. Акад. Козацтво, Чернівці 59, Філія „Просвіти", Миколаїв н. Дн. 5, Район. Молочарня, Войнилів 3, Кооп. „Єдність", Хмелів 4.75, Алексевич Ілько, Тернопіль 1, Зельський Іван, Влоцлавок 2, Філія „Просвіти, Перемишляни 5, „Віра", Рава Руська 25, Лотоцьків Стефан, Пйотрків 1, „Надія", Бережани 11, Філія „Просвіти", Камінка Стр. 30, Філія „Просвіти", Жовква 5, Філія „Просвіти", Яворів 25. Разом 469.50 зол. Через Адміністр. „Діла" зложили: проф. Степан Смаль-Стоцький, Прага 100 кч., проф. Роман Смаль-Стоцький, Варшава 20 зол.

— **Іспит зрілости** у прив. жін. вчит. Семинарії „Рідної Школи" у Самборі відбувся у днях 22.—27. червня ц. р. під проводом делеґата кураторії візитатора Северина Білинкевича. Дістали дипльом: 1) Олена Бронислава Андрейко; 2) Юлія Баранецька, 3) Наталія Ксеня Тарасович-Білинська, 4) Осипа Слотило-Білинська, 5) Ярослава Слотило-Білинська, 6) Ольга Степанія Бич, 7) Анна Єндик, 8) Степанія Захарко, 9) Анна Карабин, 10) Тетяна Кахновець, 11) Олена Кочиркевич, 12) Степанія Коваль, 13) Марія Поливка-Кульчицька, 14) Юлія Купич, 15) Олена Мелех, 16) Дарія Марія Менцінська, 17) Олена Пасічинська, 18) Марія Перуцька, 19) Софія Пискір, 20) Дарія Путикевич, 21) Дарія Ірена Марія Рабій, 22) Марія Роґуцька, 23) Марія Розлуцька, 24) Ірена Марія Сороковська, 25) Степанія Сороковська, 26) Ірена Сирко, 27) Анна Терлецька, 28) Ангелина Чайковська, 29) Сальомея Марія Косачевич-Яворська. Разом до іспиту зрілости зголосилося 36 кандидаток. Репробували після письменного іспиту дві кандидатки, після устного чотири, відступила одна.

— **Порядок Богослужень** на храмове свято Свято-Йоанської Лаври ОО. Студитів у Львові (на Кайзервальді): четвер, дня 6. липня год 5.30 попол.: Велика Вечірня з Литією і св. Сповідь; пятниця, 7. липня год. 5.30 рано 1-ша Служба Божа; год. 6.15 Утреня; год. 8-ма 2-га Служба Божа; год. 9-а Соборний Акафист до св. Йоана Хрестителя; год. 10-а Співана Служба Божа, целебрована всеч. о. мітратом Базюком. Співає хор п. радн. Купчинського. Якщо позволить погода то на Співаній Службі Божій буде проповідь Ексцел. Митрополита Шептицького, який після неї буде сповідати вірних. В разі непогоди проповідь скаже всеч. о. Лада. По Службі Божій відбудеться Водосвяття на цвинтарі біля церкви. Пополудне в год. 4.30 Вечірня і Акафист до св. Йоана Хрестителя.

Дописи.

КАЛУШ.

Мазепинське свято. В дні 25. 6. п. р. заходом філії „Просвіти" в Калуші відбулося величаве Мазепинське свято при співучасти великих мас народу, що не зважаючи на непевну погоду зійшовся навіть з найдальших закутин повіту зложити поклін Великому Гетьманові. Свято відбулося на просторій площі „Українбанку" в середмісті. Серед майдану на високому підвищенні красувався бюст гетьмана. Свято розпочалося в год. 12-ій Панахидою за Гетьмана, яку відправили Всч. оо. Тисовський, Зарицький, Майорчак, Соломка і Рахлевський. Відповідну проповідь виголосив о. Майорчак. Опісля слідувала Академія, підчас якої виголосили патріотичні промови прибувші на свято посли Луцький і Великанович, яких зібрані стрінули рясними оплесками. Зокрема промова посла Луцького, виголошена з питомою йому красномовністю і темпераментом, зробила помітне враження на присутніх. Влучно підібрану до обставин декламацію „Молітеся" віддекламував селянин Олексин. Підчас панахиди і академії співали злучені хори „Калуського Бояна", „Сокола" і читалень „Просвіти" з доокола их сіл під дириґентурою дир. Ст. Бартка. Зокрема гарно вийшла пісня „Похорони жовніра", яку відспівав сам „Калуський Боян". Цілість свята робила імпонуюче враження, так своєю культурною, відповідно підібраною програмою, як і великою кількістю учасників, що своїм, повним поваги і скупчення духа, поведенням, причинилися до звеличання Свята. Після Академії слідував фестин, на якому відбувалися руханкові пописи дітвори дітячих садків та молоді сокільських дугових орґанізацій. Звинний вояк [illegible]

дальші пописи, а зібрані гості з прикрістю мусіли роз'їздитися домів. Свято не обійшлося без перепон зі сторони влади, яка заборонила проектований похід, а під час самого свята арештувала кількох учасників за будьтоби організований ними похід.

СОКАЛЬЩИНА.

Концерт хору Котка в Сокалі. Несподівано загостив до нашого міста новий хор Котка з одним концертом, що відбувся 26. червня ц. р. в салі Сокола. Цікаво було нам почути Котка, якого знаємо з ріжних періодів: найбільших успіхів-тріюмфів і майже повного упадку. З приємністю треба ствердити, що новий хор (чолєвича шіснацятка) хоча не дорівнює першому хорові зіспіваністю, а подекуди й добором голосів, все таки не остається багато позаду. Треба теж піднести, що програма концерту була серіозніша, як це нераз давніше бувало, коли могло здаватися, що складається її виключно для галерії. Та все таки позвжимося висказати сумнів, чи годилося лучити в одно такий шедевр нашої музичної літератури, як хор з опери Лисенка „Втоплена" „Туман хвилями лягає" — з народньою пісонькою „На вулиці скрипка грає". Участь в хорі співака такої міри як проф. Орленко, хоча того вечора голосово не зовсім диспонованого, підносить в немалій мірі вартість хору. Публика дописала. Одна заввага до управи хору: публика здається має право знати, що хор співає, особливо коли це є нові й незнані річи. Треба їй дати програму концерту в руки.

Посвячення угольного каменя „Народнього Дому" в Гільчу. Наше село почало будову величавого „Народнього Дому", в якому мають приміститися всі місцеві установи. 11. червня ц. р. відбулося посвячення угольного каменя. Чину посвячення довершив місцевий парох о. Ковшевич в асисті оо. Ріпецького і Медицького. Дуже патріотичну проповідь виголосив о. Ріпецький. Опісля складали привіти: пос. Кохан, д-р Чайковський, інж. Ковальський, п. Мизюкова, інж. Бородайко і інж. Блащук. Збірка на місці принесла 103 зол. В святі взяли участь всі громадяни села та чисельно зібрані гості з сусідних громад. Того самого дня відбувся в нашому селі фестин, з якого дохід призначений на будову дому.

Посвячення могили в Осердові. І наше село не остало позаду і висипало в память полягших в останніх війнах величаву могилу з 10-метровим дубовим хрестом. Дня 20. червня відбулося урочисте посвячення могили. До панахиди, яку відправлено над свіжо висипаною могилою, стануло 10 священиків, що зібралися в нашому селі на соборчик. Проповідь виголосив о. Менцінський з Ванева. Короткі промови виголосили пос. Кохан, д-р Чайковський, п. Мизюкова та о. Менцінський. Місцеві та сусідні установи і родини полягших зложили 28 вінків.

КОРБЕЙ, ФРАНЦІЯ.

Академія в честь І. Франка. Для вшанування памяти І. Франка місцева „Просвіта", складена з еміґрантів-земляків, улаштувала святочну Академію. Свято відкрив місцевий голова Півоварчук короткою промовою: вступне слово мав Іван Кривобочок зупинившися головно на суспільнім впливі Франка; прольоґ до „Мойсея" деклямував Вол. Бекера, окремий реферат мав п. Мартинюк, деклямували: Сірля, Ковальчук і Заремба, після чого присутні, що виповнили салю відспівали національні гимни. Після свята збори вибрали комітет, що мав зорганізувати збірку на нагробник Франка у Львові і зібрав 118 фр. 35 с., переслані до Львова. „Просвіта" в Корбей прохає нас скласти прилюдну подяку „Просвіті" в Шалеті (Франція), що причинилася до свята і всім іншим жертводавцям

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ.

ДАВНІ ЛЮДИ І ЗВІРІ (Пригоди Крека). За Д'Ервілем оповів К. Орловський. Вид. „Самоосвіти". Найкращі оповідання. Львів 1933. ст. 32.

ЖУРНАЛИ.

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ, популярно-науковий місячник Т-ва „Просвіта". Рік VI. Ч. 7-8 (70-71) за липень-серпень 1933. Львів. Зміст: Петрівка — на хліб голодівка; Полтава; Полтавська битва; Підводне електричне око; Українське життя в княжих часах; Внутрішне уладження і прикраси домівок укр. козацької старшини; Пам... ки старовини на Лемківщині; Значіння садівництва ... огородництва; Складові частини літака; Жорстока ... гомольниця; Масть чарівниць; Чортове насіння; ...шні купелі; Мистці пливати каюком; Водний спорт; ... турецькій каварні; Бубнище; На найвищу гору ...; Найдальший кут півн.-зах. укр. земель; Гострість ...тви; Вистава укр. нар. мистецтва в Ню-Йорку; Ша...гай; Слідами мамутів; Уду; Братство волоцюг; Бе...кий редактор; Освітній курс в Яворові; Охороняймо старі дерева; Бібліографія; Історія Т-ва „Просвіта"; Освіта й виховання: Голосне читання; Освітно-виховне значіння прогульок; Бібліотечний порадник.

РІДНА ШКОЛА, ілюстрований місячник Т-ва „Рідна Школа". Ч. 13-14. Рік II. Львів, 1. липня 1933. Зміст: Виховуймо рідношкільних фахівців; Стефаник ...ка; Нова школа; Як добути торговельне і кооперативне знання; Серед чужих; Спомини із шкільних літ Олени Степанів; Буковину й Бесарабію зали響 безграмотність; Накопичування труднощів; Леся Українка; ... провідниць діточих садків у Яворові; Фахові ... С. О. С.; Тернистим шляхом; З життя Рідної Школи; Правна порада; Бібліографія; Ріжні вісти; Веселий куток.

ТЕХНІЧНІ ВІСТИ, орган Укр. Технічного Т-ва. Р. IX. Ч. 4. Львів, 1. липня 1933. Зміст: З історії цукроварної промисловости на західньо-українських землях; Проба експльоатації ропи гірничим способом у Шубарку; Водопроводи в селі Волощина, підгаєцького повіту; Реферати; Огляд; Звідомлення Українського Технічного Т-ва.

УКРАЇНСЬКИЙ ФІЛЯТЕЛІСТ, місячник. Ч. 5-6. Р. IX. Відень, травень-червень 1933. Зміст: Література і філятелія; Про полеву пошту У. С. С.; Про історію марок З.У.Н.Р.; Повітряна пошта СРСР; Нові марки; Нові ...віомарки СРСР; Дрібні вістки; Критика і бібліографія.

„NOWA PALESTRA", miesięcznik poświęcony praktyce prawa i sprawom zawodowym adwokatury. Rok I. Nr. 6. Lwów, czerwiec 1933.

„BETON", miesięcznik. Rok IV. Nr. 6. Warszawa, czerwiec 1933.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Неділя, 9. липня Два балетові вечори лавреатів Міжнароднього Танкового Конкурсу у Варшаві.

Вівторок 11. липня Два балетові вечори лавреатів Міжн. Танк. Конкурсу у Варшаві.

Театр Ріжнородностей.

Четвер, 6. липня год. 7.30 веч. Хор кубанських козаків.

Кіна.

АДРІЯ: „Добродій людськости" (Бастер Кітон).

АПОЛЬО: „Золотий молох".

АТЛЯНТИК: „Іґденбо" (фільма „Совкіно"), „Пригоди двійника".

КАСІНО: „Королева скорости".

КОЛІСЕЙ: „Бічна вулиця", ревія: „За рік, за день, за хвилину".

КОПЕРНИК: „Манджурія горить" „Симфонія 6-х міліонів".

МАРУСЕНЬКА: „Манджурія горить", „Симфонія 6-х міліонів".

МІРАЖ: „Добрий вояк Швейк".

МУЗА: „Кожному вільно кохати".

ПАЛЯС: „Жінка в смокінгу".

ПАН: „Готель студентів".

ПАСАЖ: „Небезпечна гра" (Том Мікс), „Пат і Патахон як стрільці".

СТИЛЕВЕ: „Цвітка Гаванни", Ревія Садовського.

ХИМЕРА: „Мущини в її житті".

УТІХА: „Теодозія Севастополь", ревія „Нова банда".

Ширіть наш часопис!

Закордонне радіо.

Четвер, 6. липня 1933.

Братислава (279,3) 10.00 Скрипка; **Міляно** (331,4) 17.10 Орхестра, 20.30 „Сляй" оп. Вольф-Ферарія; **Гельсінгфорс** (368,1) 19.10 Спів; **Берлін** (419) 20.30 Нар. пісні; **Прага** (488,6) 11.00, 15.30 Свято Івана Гуса, 19.55 Пісні; **Відень** (518,1) 12.00, 17.25 Концерт, 20.40 „Льоб дес Линдлебенс" літ.-муз. авдиція; **Будапешт** (550,5) 17.30 Циг. орхестра; **Харків** (937,5) 9.00, 13.50, 15.00, 18.00, 20.00 Концерт, 19.00 Літер. авдиція.

Пятниця, 7. липня 1933.

Брно (341,7) 10.10, 19.35 Легка музика; **Штутгарт** (360,6) 20.00 „Кармен" оп.; **Гельсінгфорс** (368,1) 19.55 Легка музика; **Ляйпціґ** (389,6) 12.00 Легка музика, 16.00, 21.10 Концерт; **Прага** (488,6) 19.25 Легка музика, 20.45 Скрипковий речіталь; **Віденъ** (518,1) 16.55 Концерт солістів; **Будапешт** (550,5) 20.40 Концерт; **Харків** (937,5) 9.00 Орхестра, 10.00 Музика, 13.50 Спів, 16.30, 19.00 Концерт.

Львівське радіо.

Четвер, 6. липня 1933.

7.00, 7.05, 7.20, 7.25, 7.52, Ранішня програма; 12.05, 12.35 Легка музика; 12.33 Метеорольоґ. комунікат; 12.55 Полудневий денник; 14.55, 19.00 Грамофон; 15.05 Сільва рерум, грамофон; 15.25 Господарський комунікат; 15.35 Збіжева біржа, Грамофон; 16.00 Для дітей: „Нічна варта", „Малий африканський кольоніст"; 16.30, 17.15 Орхестра, вокальний дует; 18.15 Бережім істор. памятки; **18.35 Фортепяновий речіталь Дарки Колессівни;** 19.20 Всячина; 19.40 Фейлетон „Сенкевич у Фраскаті"; 20.00 Концерт (орхестра, спів); 22.00, 22.40 Танкова музика; 22.25 Спортові вістки.

Пятниця, 7. липня 1933.

7.00, 7.05, 7.20, 7.25, 7.52, 7.55 Ранішня програма; 12.10, 12.35, 18.40 Грамофон; 12.25, 17.15, 20.00—23.00 Трансмісія з Варшави; 12.55 Полудневий денник; 14.55 Сільва рерум, грамофон; 15.25 Господарський комунікат; 15.35 Збіжева біржа; 16.00 Концерт; 17.00 Гутірка; 18.15 „Канцлер Лев Сапіга", відчит; 19.20 Всячина; 19.40 „На овиді"; 19.55 Хвилина Льв. Залізн. Дирекції.

БІРЖА.

ДОЛЯР.

В середу вполудне філія Банку Польського у Львові обнизила курс доляра до 6.50. Тенденція й далі знижкова.

ЗБІЖЕ.

За 100 кг. льоко ст. над. пар. тас 200 км. Ціни ринк	золотих від	золотих до
Пшениця дворська	34·75	35·25
Пшениця збірна	33·—	33·50
Жито одноціле	19·50	19·75
Жито збірне	18·75	19·—
Ячмінь двір. одноцілий	17·50	18·—
Ячмінь на мливо	15·50	16·—
Овес галицький	9·75	10·25
Овес замоклий	13·25	13·75
Кукурудза краєва	17·75	18·25
Бараболя промисл.	2·50	3·—
Фасоля біла	17·—	20·—
Фасоля колірова	13·—	14·—
Фасоля краса (з мішк.)	14·—	15·—
Горох пів-Вікторія	22·—	24·—
Горох полевий	17·—	19·—
Бобик	10·50	11·—
Вика чорна	8·25	8·75
Вика сіра	7·75	8·—
Сіно солодке прасов.	6·50	7·50
Солома прасована	4·50	5·—
Гречка	15·75	16·25
Льон	38·—	40·—
Лубін синій	8·—	8·25
Ріпак озимий	40·—	42·—
Висівки житні	9·—	9·25
Висівки пшеничні	8·75	9·—
Пшоно	29·50	30·50
Просо краєве	21·—	22·—
Макухи льняні	17·—	18·—
Конюшина черв. зв.	70·—	72·—
Мак синій	180·—	190·—
Мак сивий	160·—	170·—

100 кг. льоко Львів	від	до
Пшениця дворська	36·25	36·75
Пшениця збірна	34·50	35·—
Жито одноціле	21·25	21·50
Жито збірне	20·50	20·75
Ячмінь на мливо	16·75	17·25
Овес збірний	13·50	14·—
Мука пшен. люксусова	66·50	67·—
Мука пшен. 65 проц.	46·—	47·—
Мука житня тип урял.	37·50	38·—
Висівки житні	9·—	9·50
Висівки пшеничні	9·25	9·50
Крупи ячмінні грубші	28·—	30·—
Пшоно ч. 1	38·—	40·—
Пенцак ч. 10	28·—	30·—
Сіно солодке кр. пр.	7·50	8·50

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Приміщення для учениць на рік 1933/34 з цілим удержанням в реальності СС. Йосафаток в здоровій околиці Вис. Замку. Письменні зголошення з поданням своїх умовин на адресу: Монастир СС. Йосафаток, Львів 24, Знесіння, Цитадельна 1. 11 1-

✝

КЛЯВДІЯ З ЯРИМОВИЧІВ

РАКОВСЬКА

жінка декана й пароха в Жидачеві, голова філії „Союза Українок", померла по довгій і важкій недузі дня 1-го липня ц. р. Вічна їй память.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

КРУЖОК „Союзу Українок" в О... (залізн. стація Ожидів) пошукує провідниці до ведення діточого садку в О...ку зараз. Зголошення з умовами слати до Виділу. 5 2-

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ У ЩОДЕННИКУ „ДІЛО".

Розмір часопису: 3 шпальти текстові і 8 шпальт оголошеневих.

1 мм. одношпальтовий або його місце в рубриці оголошень . . . . . . зол. 0.15	Дрібні оголошення від слова: матримоніяльні по . . . . зол. 0.15	Остання сторінка 1/1 . . . . . зол. 380—
1 „ одношпальтовий надіслане і некрольоги „ 0·40	купно, продаж, винаєм і т. п. . . . . . „ 0·10	„ „ 1/2 . . . . . „ 200—
1 „ „ в тексті і новинках . „ 0·48	шукаючі праці . . . . „ 0·08	„ „ 1/4 . . . . . „ 110—
1 „ „ на першій сторінці . „ 0·55	слова товстим друком подвійно.	„ „ 1/8 . . . . . „ 60—
		Текстові сторони 50 проц. дорожче.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.